

Barbara
NESVADBOVÁ
Pohádkář

motto román

MOTTO

Barbara
NESVADBOVÁ
Pohádkář

Praha 2008

© Barbara Nesvadbová, 2008
Cover photography © Profimedia, a. s., 2008

Veškerá práva vyhrazena

ISBN 978-80-7246-425-8

Pro J.

B.

Postavy v knize jsou smyšlené a nemají nic společného se skutečnými osobami.

*Jak se vám žije s tou druhou? Prostě?
Bez problémů, den za dnem... Ne?
Kdy (brzo?) – po bezpečném mostě –
Šla vaše paměť ode mne,
ode mne, ostrova, co pluje?
(Ne vodou; nebem připlyne...)
Ó duše! – Duše sestrou tu je,
milenkou asi nikdy ne!
Jak je vám po boku té prostě?
Té ženy prosté božstev, snů?
jak se vám žije, stará, hádá?
S tou, co vám na krk uváže
své věno nudy? Má vás ráda?
Jste šťastni? Jak? Jste chudák, že?
„Už mám dost všeho, co moc bolí;
najmu si domov.“ – Ve sklepě?
Jak je vám teď s tou jakoukoliv,
Můj vyvolený? Ten chléb je
jedlejší? Dobře jste se shodli?
Jste šťastni? Čí to vina je?
Jak žijete s tou troskou modly,
vy, kdysi hodný Sinaje?
Jak je, milý? Těžko, vidíte?
Tak těžko, jako s druhým mně?*

Marina Cvetajevová: Pokus o žárlivost
(1924, ze sbírky Hodina duše, přeložila Jana Štroblová, kráceno)

Sedm hodin na pláč

Změnil jsem se. Už tě nemiluju. Promiň. Ty za to nemůžeš. Tahle textovka mi přišla ve 23.20. Přesně před měsícem a třemi dny. Pět dnů poté, co jsem ho naposledy políbila.

Proč mi to neřekl do očí? Báł se. Čeho? Mne. Nebo sám sebe?

Seděla jsem na chodbě toho obrovského žlutého domu. Kolem bylo hrozné ticho. To ticho, které mne mělo uklidňovat před Prahou a udržovat představu rodinného života, totéž ticho dnes budilo obrovskou úzkost. Tak prázdnou tu najednou bylo. Půl dvanácté v noci. Docela pozdě na špatné zprávy. Ale děti už spaly. A to bylo hlavní. Přesně sedm hodin do rána. Sedm hodin na pláč. Sedm hodin na uvědomění si, že i kdybych měla sežrat všechna antidepresiva, co obsahuje roztocká lékárna, tak moje děti svoji mámu vidět plakat nesmějí.

On je zradil. Já jsem to jediné, co zůstalo. Konstanta. Jistota. Nesmějí poznat, že se bojím. Že se mi stýská. Že je mi smutno.

Přišel ke mně domů před třemi lety. Tehdy jsem nic netušila o domu za Prahou, kde skončím.

Přišel do malého vršovického bytu s velkými okny.

Měla jsem ráda velká okna bez záclon. To až později jsem se začala schovávat. Za žaluzie. Za brýle. Za lži.

Už tenkrát jsem měla být velká holka. Takzvaně dospělá. Holka s malými miminy a přerostlými hnědými psy. Moji psi se ho báli. Toho jsem si měla všimnout. Ne toho, že je krásný, silný a okouzlující. A úplně jiný než můj manžel. Jsi jak Anička posedlá, vyčítala mi maminka. A já neslyšela. Jak typické.

Měla jsem průměrného českého manžela. Průměrnou českou chůvu. A průměrný pražský byt. Vzhledem k tomu, že jsem se ani v nejmenším necítila být paní Bovaryovou, neměla jsem nejmenší důvod k nespokojenosti. Jen snad nuda. A klid. A ten průměr. Ten mne děsil. *Měr* je v pohodě. Kdyby to bylo *polo*, tak dobré. Ale *průměr!* Cítíte tu hrůzu?

Na té chodbě, pod knihovnou, jsem vzpomínala na první chvíle. Jak se mne bál políbit. Styděl se. Nechtěl být rychlým soustem pro víkendovou nevěru. I když nevěděl, zřejmě vytušil, že těch bylo mé manželství plné.

Vodil mne na dlouhé procházky. A vyprávěl o svých snech. Sny, sny a sny. Věřila jsem mu každé slovo. V mých očích začala narůstat představa pravdomluvného, spolehlivého, čestného muže.

Ani omylem by mne tenkrát nenapadlo, že je to jen dobrá rétorika. Pohádky.

Až o mnoho měsíců později mi došlo, že tak pře-

svědčivý může být jen člověk, který svým slovům skutečně věří. To však ještě nemusí nutně znamenat, že mluví pravdu.

Byl tak hezký. Od první chvíle, kdy jsem ho viděla v té vršovické kuchyni, jsem se ho chtěla dotýkat. A to nikdy nepřestalo. I když mne opustil. Podvedl. Obelhal. Ta fyzická potřeba mít jeho tělo, ta nekontrolovatelná touha, ta nezmizela nikdy.

Právě jeho vyprávěny, jak jsem jim ex post říkala, příběhy, které glorifikovaly jeho samotného nejen v očích ostatních, ale i v jeho vlastních, mne měly varovat.

Ty sny a představy o sobě samém mne měly upozornit na Něco. Něco divného. Nestalo se. Poprvé jsem se zarazila, začala jsem pochybovat, dva dny před tátovou smrtí. Stál u něj v pokoji a díval se na moji fotku z dětství nad tatínkovým psacím stolem. Jeho pohled byl najednou neúčastný naší tragédie. Byl zkoumavý. Chladný. Otec to také zachytil. Ve dvou posledních dnech se už táta nemohl ani pohnout. Ale díval se na mne. A v pohledu měl varování. Totéž varování, jako když mi říkal: „Karlo, za tím Něco bude. Nikdo nemůže být nezištně tak moc hodný. A to Něco nebude vůbec v pořádku. Dej si pozor.“ Nikdy jsem mu nenaslouchala. Vysmívala jsem se jeho varováním. Ale ten krátký okamžik nad tátovou postelí byl prvním zábleskem pochyb, které jsem si dokázala uvědomit.

Je těžké přemýšlet, když máte na břicho zasychající sperma.

Vzpomínám si, že když jsme se seznámili, tedy lépe, když jsme se spolu začali milovat, přestaly mé děti spát. Matějovi byly tři. Kristýnce rok a půl.

Jako by vycítily, že mezi nás přišel cizí člověk. Že mezi mnou a jejich postýlkami je tělo. A není to tělo jejich táty. Senzory hlásily ohrožení. Strašná to doba. Plná nočních můr. Nevysvětlitelného pláče. Návštěv psychiatrů. Diskusí na téma rozvod, klidný spánek, výchova.

Můj manžel jako by nevnímal. „To asi zuby.“ Říkával a pouštěl si další telenovelu. Nebo fotbal. Nebyly to zuby. Ale mé orgasmy. Ty děsily moje děti a ohrožovaly jejich jistoty natolik, že nemohly spát.

Poprvé jsme se milovali v autě. V Příbrami. Když jsem pak jela domů, cesta vedla lesem, měla jsem takové velké auto, tak mi furt tikalo v hlavě ZASTAV, vystup, takové ty formulky, co se říkají v metru. „Dveře se zavírají.“ Zároveň jsem naprosto jistě znala pravdu i blízkou budoucnost. Nebylo úniku. Kvůli jeho tělu jsem dokázala obětovat cokoliv, co jsem se do té doby tak úpěnlivě snažila udržet.

Manželství. Nebylo pro mě posvátné. Zároveň se však u nás v rodině nikdo nikdy nerozváděl. A ani já to neměla v plánu.

Tři týdny po „autě“ jsem seděla v kanceláři doktora Novotného a sepisovala žádost o rozvod.

To to sperma.

Vlastně za to všechno mohla chuť jeho spermatu. Francouzská hořčice, smála jsem se vždy u jiných mužů. Ne tak u něj. U něj začala závislost. Klečela

bych a čistila jeho boty, jen abych ho mohla mít zas a zas. Tenkrát jsem ještě netušila, jak moc do něj budu v budoucnu kopat. Jak moc ho ponižovat. A jak strašně mi to on vrátí. Tenkrát jsem měla pocit, že tu horkou bílou tekutinu cítím neustále v puse. A jako zaslepená, omámená jsem diktovala hloupé fráze, které se deklamují u každého rozvodu.

Konečný součet

Když dnes, po čtyřech letech, přemýšlím nad tou chutí, stále ještě si ji umím vybavit. Zároveň se ale nemohu zbavit představy všech těch mužů. Všech těch penisů. Kolik jsem jich už měla v puse. V té puse, která se ofrňuje nad jakýmkoliv masem. Kdyby si stoupli do řady a sundali slipy. Šla bych jistě zvracet...

Tři

Vždycky když sedím u psacího stolu, tak se na ně dívám. Mám tu fotky svých dětí. Ty však slouží spíš jako doplněk. Kolorit. To se přece hodí. Co by to bylo za matku, která by neměla fotky dětí i v peněžence. Jejich fotky však nezkoumám. Zkoumám fotky mrtvých. Svých mrtvých. Blízkých mrtvých. Tři mužů, které jsem milovala. Kteří milovali mne. Jiří, Vladimír, Petr. Tři jména. Tři životy. Tři smrti. V jeden rok.

Na fotce s Péťou se směju jako blázen. Je hollywoodsky kýčovitá. Vypadá jako konce filmů, kdy hraje nějaká hodně euforická muzika a ti dva se točí a točí. Pak jdou závěrečné titulky. Takže netušíme, kam až se dotočí...

Péťa byl můj nejlepší kamarád. Studna mých postpubertálních trablů. Důvěrník.

Umřel v červnu. Na motorce. Po jeho pohřbu jsem pila. Strašně moc. Ten další den jsem se poprvé nedokázala postarat o své děti. Jako bych na ně zapomněla. Žila jsem v pronajatém domečku u lesa, koukala na stromy, zvracela a plakala. Má dvě bato-

lata lezla mezi kuchyní a jídelnou. Nevím, jak jsme přežili den. Vím však, že Petrovu smrt jsem přežila. Vzpomínám, jak jsme celá má těhotenství chodívali na Petřín. Jak věděl o každé mé cigaretě, o každém chlapovi. Vzpomínám na něj s láskou. S úsměvem. Umím na něj vzpomínat.

V září děda. Nemocnice. Hnus. JIP. Mladí lidé. Jeden den kojenecká lahev. Druhý den igelitové sáčky plné pozůstatků. Rakovina. Staří lidé. Ti mluvili neustále o vlaku. O nádraží. O nástupech a výstupech. Návštěvy. Plačící staří. Nudící se mladí. Nesnědené pomeranče. Hadičky. Falešný smích. Pravý pláč. Odporné zelené chodby. Tři měsíce ožívování devadesátiletého muže. Slova „dejte mi sakra napít“. Prý že nesmíme. Proč ne? Udržujme utrpení ještě dva tři dny. Ještě další chvíle koukání na prázdnou stěnu. Ještě pár hodin, kdy on neví, jestli je den, či noc. Rozcvičování. Ožívování. Proleženiny. Kapačky. A zase kapačky. „Proč ho nenecháte umřít?“ – „Musíme zachraňovat život, dokud to jde.“ – „Ale vždyť to není zachraňování, to je tortura.“ – „Musíme zachraňovat život, dokud to jde.“

Když jsem se odtamtud jednou vrátila a mydlila jsem se ve sprše asi hodinu, jen abych trošku smyla tu bezmoc, tu lítost, tu beznaděj, vešel táta do koupelny. „Hele, já budu další na řadě. Že mi tohle nikdy neuděláš? Slib mi, že mne nikdy nedáš do nemocnice. Nech mne umřít doma. Slib mi to.“ Stála jsem proti němu. Nahá. Ve vlasech Niveu. Slíbila jsem. A splnila. I díky Márovi. Vlastně hlavně díky Márovi.

Děda zemřel v listopadu. Ve čtyři v noci. Proč vlastně lidé umírají převážně v noci? Pohřeb. Farář. Rakev. „Chcete se jít naposledy rozloučit?“ Nešla jsem. Bála jsem se. Ani k Pěťovi jsem nešla. Pak ta hrozná hudba. Katolický proslov pátera Slabého k zarytému ateistovi. Káva u nás doma. Přeslazené moučnÍky z blízké cukrárny. Proč ty dorty? A ta jeho hůl, opřená o botník. A babiččina svíčka, která už nikdy nezhasne. Dokud tady babi bude, tak ta svíčka nikdy nezhasne.

Táta zemřel dvacátého čtvrtého dubna před dvěma lety. Zas tam u té rakve stál páter Slabý. A taky já. Už jsem se nebála, co uvnitř uvidím. V tu chvíli už nebylo čeho se bát. Muž v rakvi ale vůbec nevypadal jako můj tatínek. Vypadal jako Lenin. Mrazicí boxy dokážou vážně divy.

Polžice

Bylo to v modrém domě. Rádoby luxusním, moderním, uniformním domečku u Konstantinových Lázní. V domě, kde mi byla permanentní zima. A kde mi v noci začal vyprávět poslední rok svého života. Vyděrači, směňky, falešné úpisy. Lži. Výhrůžky. Scénáře o únosech dětí. Nezaplacené školy. Exekuce na byty. Do dvou let? „Asi vězení.“ Odpověděl se smutkem na moji otázku. Měla bych se s ním rozejít. Blesklo mi tehdy hlavou. Nebyl to žádný malý záblesk. Spíš velké světlo. I v té největší naivitě a největší zamilovanosti mi docházelo, že za některé, alespoň za některé z událostí, co ho provázejí, si může on sám. On sám. A nikdo jiný.

Kdybych tenkrát odešla, už by to dnes třeba nebolelo. Mé děti by pro něj neplakaly. A Kristýnka by neměla zaděláno na psychoanalýzu od dvaceti výš, protože její milovaný Májka ji opustil.

Kdybych tenkrát odešla, naplnila by se slova mojí maminky o letní lásce. Lásce, která je sice intenzivní, cituplná, takzvaně písničková. Ale je jen letní.

Kdybych tenkrát odešla, tak bych už třeba dnes dokázala žít.

Neodešla jsem. Svírala jsem ho v náručí tou urputnou touhou. V bláznivém přesvědčení, že když ho budu dostatečně dlouho objímat, tak všichni ti strašáci zmizí. Že se zpátky vrátí ten silný, velký muž, o kterého jsem se přece chtěla opřít. Milovali jsme se. A mně poprvé tekly slzy. Byl to na dlouhou dobu poslední opravdový sex.

Byl to konec lásky. Začátek výčitek. Deziluzí. Lží.

Otec mých dětí

Když jsem svému manželovi přinesla žádost o rozvod, snažila jsem se mu vysvětlit, že už nechci žít v jedné domácnosti se všemi těmi sekretářkami, se kterými on spí. A že já sama miluji jiného muže. Že odcházím. Když jsem mu tohle všechno říkala, nevnímal mne. Díval se na *Nemocnici na kraji města*. Seděl rozvalený ve velkém červeném křesle, chroustal bramborové lupínky a díval se. Po skončení epizody vstal, začal se oblékat. „Kam jdeš?“ Ptala jsem se. „Jdu se zabít.“ Odpověděl. Venku tenkrát hrozně lilo. Při jeho tělesné konstituci a stavu alkoholu v těle bylo nemyslitelné, aby se šel zavěsit do protějšího parku. Zaručeně by každý stromek strhnul. Stejně jsem ale klidná nebyla. Střídavě jsem chodila kontrolovat děti a chodbu. Po hodině se vrátil. Samozřejmě celý. Řekl, že si uvědomuje, že mi za naše krátké manželství byl nejméně osmnáctkrát nevěrný, že vypil hektolitry vína, že se po večerech doma zdržoval jen sporadicky. Ale že mne miluje. Ať mu dám druhou šanci. Nedokázala jsem jeho nabídku přijmout. Ba ani o ní uvažovat. Odešla jsem.

Několikrát pak ještě prosil. Že neumí žít bez toho, aby mi nosil grepový džus s vodou. Že potřebuje moji blízkost. A můj pláč při romantických komediích. Neslyšela jsem. Dlouho naléhal. Prosil o pomyslnou druhou šanci. Pak, když viděl toho dalšího muže, začal boj. Nenávist. Krystalická zloba. Opustila jsi mne, tak mi nech děti. Byt. Svoje šaty. I svoji duši. Nechtěl mne nechat být šťastnou. Říkal, že mne miluje, ale jakákoliv velkorysost mu byla naprosto cizí. Byl rád jen ve chvílích, kdy viděl, že nespím, nejím, že se bojím.

Ony totiž druhé šance snad ani neexistují. Jedině možná když se daná dvojice odebere k analytikovi a vrhne se na párovou terapii. Pak možná. Ale jen možná.

Když jeden odejde, nastane agonie. Oba by si pak včas měli uvědomit pravidla řeckého dramatu. Spolknout mnoho seropramů a snažit se jít dál. Za jakýchkoliv podmínek. S jakýmikoliv lidmi. Po jakékoliv cestě. Jen prosím dál.

Když Mára odešel, rázem jsem zapomněla na nenávist, nudu i odpor. Nastala fáze doprošování. Já vzpomínala na krb, na procházky, dokonce i na hvězdy. Čím těžší sentiment provázel mé rétorické výstupy, tím větší odpor vzrůstal v něm. Mělo mi být jasné, že jen na základě racionálních argumentů se do mne on znovu nezamiluje. Po čase mi to došlo.

A začala fáze sexu. Tenkrát jsem se bláhově domnívala, že právě skrze těla ho k sobě znovu při-

poutám. Že si ho podmaním. Že nebude umět existovat beze mne. Také se stalo. V rámci plánování mi však nedošlo, že ztratím i sama sebe.

A že tím nezískám zpátky člověka, který vychovával mé děti a hladil mne v noci po tvářích, toho ne. Možná objevím docela jiného muže. Cele se projeví ten muž z Příbrami. Ten černý myslivec. Jen mírná hranice mezi pornografickým a patologickým vztahem bude den co den více narušena. A den za dnem se víc a víc budeme vzdalovat normálnu. Těm procházkám s kolečkem, těm sněhulákům, těm schovkám na zahradě.

Prohra bude vždycky jen tvá

Není lehčí cíl k nakopnutí než žena, která prosí. A když prosí žena, kterou ten daný muž tři roky miloval, tři roky se před ní ponižoval, tři roky dokazoval lásku, když ona potom konečně prosí, pak nastává fáze vítězství. On si pak těžko klekne k ní, aby se výchozí body vyrovnaly. To ne. Pozice by se vyrovnaly a ti dva by žili šťastně až navěky. Jaký nesmysl. Právě naopak. Když ona klečí, on se ještě více napřímí. Jako by její neštěstí jemu dávalo křídla. Právě ta křídla, která za života vedle ní tolik postrádal. Uměle se tedy zvyšuje jeho vědomí vlastní sexuality a přitažlivosti. A když tak hezky vzpřímeně stojí, jen málokdy, a v této chvíli ještě ne zcela jasně, i jemu dochází, kolik ztrácí. Jen je tak ohromen během událostí, výměnou rolí, že není schopen si připustit, že on bude ten, kdo bude nakonec nejvíce nešťastný.

„Ryzí muž jsi pro mne byl.“

Měla jsem pocit, že jsi můj přítel. Že tvé slovo platí. Že ty mi přece nikdy nebudeš lhát. Vzpomínáš, sliboval jsi, že mi nikdy neublížíš. Proč mi tedy neříkáš pravdu? Proč nepřiznáš, že žiješ s jinou ženou? Že je ti s ní dobře? Proč mi to aspoň neřekneš? A když tohle neumíš, nedokážeš, proč tedy aspoň nezmizíš? Proč mne svlékáš? Proč se se mnou miluješ? Proč mne svíráš v náručí? Proč?

Jen si to představ...

Na jaře před dvěma lety jsem si všimla, že začaly mizet jeho osobní věci. Hodinky. Foťák. Kytara. Všechno to rozprodal po bazarech. Jen proto, aby měl na nákup. Aby mne mohl pozvat na sushi.

Počátkem léta začaly pravidelně chodit doporučené dopisy se všemi pruhy, které snad existují. Policie, soudy, právníci. „To je malina, to se vyřeší.“ Říkával. A pak se na noci zavíral v obýváku. Pouštěl si hudbu. Spal na zemi. Přestal se mýt. Deprese.

V srpnu přijela policie k nám domů. Zrovna jsem stála s dětmi na zahradě. Jeli jsme na pouť. „Víte, že váš partner dluží rok na alimentech?“ Zeptali se. „Co to jsou alimenty, maminko?“ Opáčil můj Matěj.

U nás doma se nikdy nelhalo. Když byl nějaký průser, vyložily se karty na stůl a rodina řešila. Večeřelo se v šest a nikdo nesměl přijít pozdě. Jeli jsme podle hesla mušketýrů. Ale můžu mít skoro dvoumetrovému muži za zlé, že neřekl „Potřebuji pomoc“? Můžu mu to mít za zlé? Když si mne glorifikoval

někam mezi své idoly, když mne neustále nosil v náručí, není snad pochopitelné, že nechtěl přiznat své prohry? Že jsem byla tou poslední, která se dozvěděla, že situace není nahnílá, ale přímo shnilá. A je pak tak divné, že pomoc a podporu mu nabídla jiná žena? Je to tak divné? Není. A byť mu nevěřím ty kecy „Tebe miluji, ji mám rád za všechno, co pro mne udělala“, byť mu je nevěřím, tak sama vím, že se jedná o dva naprosto rozdílné city. Pro mne chtěl být vším. Což bylo vysilující. U ní může být sám sebou. Což je normální. A snad pro život i přirozenější.

„Jen si to představ, představ si, že vedle mne žije jiný muž. Že mne objímá. Líbá. Hladí mi kotníky, lýtka, stehna. Představ si to.“ První facka. Poprvé mne uhodil. Nesmyslný úder. Nemohl mi ublížit víc, než už ublížil.

„Ten někdo si hraje s dětmi. Zapaluje oheň. Učí je. Čistí jim zuby. Povede Kristýnu, tvoji Kristýnu, poprvé do školy.“ Měl úplně skelné oči. Díval se na mne. Jen se díval. A svíral ruce. A já neuměla skončit. Toužila jsem po tom, všechno mu vylíčit. Jak se mne ten muž bude dotýkat, roztáhne nohy, položí prsty, jazyk, sebe... Chtěla jsem mluvit dál a dál. Nenechal mne. Probrala jsem se až v motolské nemocnici. Omráčil mne. Má prostě neuvěřitelnou sílu. Jak daleko může dojít sexuální závislost, to jsem opravdu netušila. Čelist celá. Srdce nadranc. Znovu jsem si vzpomněla na tu cestu příbramským lesem. Na tu kontrolku ZASTAV. V Motole se mnou nepočkal.

Vidíš, Karolíno, nemiluje tě. Už tě prostě nemiluje. Protože kdykoliv předtím v nemocnici čekával. I při odběrech.

Honza, dál nevím jak

Můj první víkend bez dětí. Začaly přespávat u svého táty. Ani se nebojím. Neřeším to. Stýská se mi? Nevím.

Nikdy jsem si neuměla představit, že budou na noc pryč. Myslela jsem, že první noc bez nich nepřežiju. Že nepraskne jen ta pomyslná pupeční šňůra, že se cosi zlomí i ve mně. Nechtěla jsem se odpoutat.

Dopoledne s Márou v autě. Přivezla jsem mu krabice věcí. Už se mnou půl roku nebydlí, je tedy načase ho pomalu začít vystěhovávat. *Já sám si nic neodstěhuju. Chtěl jsem u tebe mít domov. Domov navždy. Neodvezu si ani ponožky.* Psával. Přitom už dávno bydlel u jiné ženy. Automaticky jsem přesunovala krabice z auta do auta. „Karolínó, miluju tě.“ Řekl tenkrát. „Vrátím se k tobě. Udělám všechno pro to, abych se mohl vrátit co nejdříve.“ Najednou jsem mu nevěřila. Tón jeho hlasu byl příliš podobný tónu, kdy o svých trestních stíháních hovořil jako o malině, která se během pár týdnů vyřeší. Malina. Proč vlastně říkal malina? Takové sladké a vcelku chuti milé

ovoce. Políbil mne. NE. Nesmím se ho ani dotknout. Nařizovala jsem si tehdy. Cesta do Pardubic. Pink Floyd. Návrat k vlastním tradicím. Jasně, vždycky když jsem nešťastně zamilovaná a snažím se svůj cit rozmělnit v náručích jiných mužů, poslouchám Pink Floyd. Jako by mi i tak nebylo dost bídně. Proč si radši nepustím nějaký džez?

Před Pardubicemi stopařka. Padesátiletá paní s nápadně modrými očními stíny. „Doufám, že nejeďte za nějakým chlapcem?“ Říká varovně. „Lžou. Všichni lžou.“ Jasná výpověď. „Představte si, pani, bydlel u mne tři roky. Říkal, že dělá rauty. A přitom vařil v bordelu. V bordelu, pani!!!“ Povídá dál. „Pak mne vopustil, kvůli jiný. Prej měla větší byt. Ale říkal, že spolu mužem dál šukat. Chápete to, pani?“ Studená sprcha. „Policajti mi přišli kvůli němu domu, pani. Nahlásil mne jako trvaly bydliště, pani. Přitom říkal, že bydlí u dcery. A přitom v letě spal v autě a v zimě v tom bordelu, pani. No chápete to? Ste eště mlada, dejte si na ně bacha. Lžou. Všichni.“ Vykřikovala, ještě když jsem ji vysazovala na tramvajové zastávce. „Třeba vás měl rád.“ Snažila jsem se ji uklidnit při rozloučení. „Rád, pani? Ne, von mne miloval. Ale jinak, než já potřebuju.“ Pani, pani, pani. To mi bude ještě dlouho znít v uších.

Sex s ním byl docela fajn. Měl hezké tělo. Chodil často plavat. Taky uměl rozdělat oheň. A na výlet bral vodu a pro mne druhé ponožky. Docela ohleduplný.

Tak rychle usínal. Jako člověk bez výčitek. Bez zklamání. Bez minulosti, která mu sedí na rameni.

Skoro jako dítě. Usnul. V chaloupce blízko Pardubic, uprostřed lesa. *Jasně, chod' s ním na koncerty, do divadel, mezi lidi. Dělej všechno, cos mi upřela. Je přece milý, svobodný, vzdělaný, hezký. A nemá policii v patách.* Psal Mára. Milý, svobodný, vzdělaný a hezký Honza spal. Spokojený po uspokojivé ejakulaci s představou budoucí rodiny s mladou maminou dvou dětí – jak hezká představa zpočátku – být tím zachraňujícím pseudootcem. On spal. Já vedle něj seděla a plakala. Kam utéct? Kam? Do lesa? Pryč? Daleko? Vždyť nemám kam jít. Vždyť mne doma nikdo nečeká.

Na odpolední procházce vyprávěl Honza o svých bývalých láskách. O všech těch ženách, které on opustil nebo které opustily jeho. Panychida za zlomená srdce. Došlo i na Elišku. Čtyřletý vztah, který rozbil kvůli holce, kterou zná měsíc. Kvůli mně. To ani nemuselo být. Chce se mi říct. On se s ní tedy rozešel. Chtěl být fér, upřímný, čestný. Hruza a děs. Vždyť ho nemiluju. Ať se k ní klidně vrátí. Nebo ať spí s ní i se mnou. Vždyť je to úplně jedno. Proč mi chce být na blízku. Proč chce vychovávat mé děti. Poznat moji matku. Venčit psy. Krmit kočky. „Pani, všichni lžou, pani, nebuďte nikdy naivní, pani.“

Ať lže, nebo nelže, to je úplně jedno, protože já mu nemám co nabídnout. Všechno cit, představy, všechnu lásku, něhu i upřímnost jsem už dala. Už nic nezbylo. Bohužel. Není z čeho nabídnout. Ani brát. Neumím se přetvařovat, zkoušet, slibovat. Vedle mne spí krásný, svobodný, chytrý a z bůhvíjakého dů-

vodu mnou okouzlený muž. A já? Sedím, koukám do lesa a pláču. Jak typické...

Bude se mi po něm stýskat? Bude mi chybět? Jak velká vzpomínka zbude po Honzovi, se kterým jsem strávila svůj první víkend bez dětí? Jak velká? Třeba žádná. Třeba byl jen vyplněním předem ztraceného času. A je každý čas bez Máry opravdu ztracený? Není spíš znovu nalezený?

Jsou to dva roky. Vlastně si ho vybavuju docela dobře. Někde mám schované i ty jeho dopisy. Jak se marně snažil vše pochopit. Umím si vybavit jeho prsty. I jeho břicho. Dokonce i jeho penis. Ale zaboha si nemohu vzpomenout na jeho příjmení.